

ODMEV SVETOVNEGA SREČANJA MLADIH V TORONTU

Dragi rojaki!

V knjižici Našli so pot g.Franca Sodja C.M. sem brala sporočila, kot naslednja, ... "mi smo že naveličani pobožnih limonad, sladkih besed, četudi groba, samo pristna mora biti beseda. In še nekaj, da ljudje razumejo našega jezika. Ti pričevalci govorijo jezik sodobnikov." Nato navaja Pavla Claudela, ki so ga ob njegovi smrti leta 1955 Francozi odeli s slavo enega največjih pesnikov dvajsetega stoletja. Ta avtor je o sebi preprosto zapisal: "Šel sem v notredamsko cerkev, da bi se udeležil božičnih obredov ...Nenadoma me je pretreslo spoznanje večnega rojstva Boga. Bil je preblisk, sredstvo, ki ga je uporabila božja Previdnost. Zajela me je misel kako srečni so ljudje, ki verujejo!"

Kakor je pričeval zgoraj navedeni pisatelj, tako tudi danes počnejo mladi, da bi še drugi hodili pota k Bogu. To lahko odkrijemo v naslednjem pričevanju študentke slavistike Karmen Jeničeve, ene od mladih romarjev v Toronto. Pričevanje, ki mi ga je včeraj ponudila rekoč: *"Ali vi še kaj pričakujete od mene?"* Čeprav ga nisem več pričakovala, sem ga z veseljem sprejela, in ker je napisano preprosto in po aktualnih kriterijih mladih za pisanje, in bo gotovo všeč, da ga Vam prilagam v svoji celoti:

"Svetovno srečanje mladih je izkušnja, iz katere lahko živiš še en čas v prihodnosti. Hodiš dve uri po trdem asfaltu, sonce pripeka, žejen si, ožuljen, utrujen, v podplatih te žge. Ampak imaš jasen cilj, zaradi katerega vse te neugodnosti mirno prenašaš: hočeš prisluhniti Kristusovemu namestniku.

Papež me je v Torontu navdušil. Ker je bil odločen in svojih besed ni prirejal ali jih ovijal v celofan. Bil je jasen. Jezus ponuja eno, duh sveta ponuja drugo in ta dva glasova tekmujeta med seboj; na nas je, kaj bomo izbrali Svetlobo ali temo, Življenje v polnosti ali životarjenje. Skozi papeževe besede sem se zavedla nekakšne odgovornosti do sveta, v katerem živim, in do ljudi, s katerimi se srečujem. Moje življenje iz vere ne sme biti sebično, ne bi bilo pošteno, da iz vseh podarjenih milosti in talentov črpam le za svoje čim bolj polno življenje, ljudi okoli sebe pa ne opazim. "

"Svet potrebuje pričevalce Božje ljubezni," je dejal sveti oče. *"Z vašo vero morate počlovečiti svet, v katerem živite."* - Te besede so bile namenjene vsem mladim, a zavedla sem se tudi, da se tičejo mene osebno. Eden teh pričevalcev sem jaz, jaz moram biti sol, ki daje okus svetu, in luč, ki mu kaže pot iz zablod.

Sveti oče nas je tudi pozval, naj se ne bojimo stopiti po kraljevski poti križa. Kraljevski poti ... Križ, ki je za mnoge ljudi nebodigatreba, trpljenje, za katerega komaj čakamo, da bo minilo in si nadvse želimo, da se ne bi vrnilo nikoli več. Ampak ne. S Kristusom postane križ kraljevski. Z njim stopamo po poti svetosti, ki *"ni vprašanje starosti, ampak življenja v Svetem Duhu."* In neustrašeni papež, ki je to tako neposredno povedal celemu svetu, posebej pa mladim, ki smo ga poslušali v Torontu, je ob teh besedah požel največji aplavz. Vesela sem bila spoznanja, da je še veliko mladih, ki jih ne navduši en uspešni rockovski pevec ali slavni igralec v kriminalkah, pač pa šibki in tresoči se papež, ki pa je kljub telesni nemoči kot Kristusov namestnik gotovo najmočnejši." Ali ni res, da je pripovedovanje duhovne izkušnje največji dar človeku?

Lep pozdrav iz Slovenije.